

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๓

พระธรรมะเทศนาเนื่องใน “โครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติในหลวง ๘๒พรรษา”

วันศุกร์ที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

วันนี้วันที่ ๑๑ ครบ๗วันเพื่อถวายเป็นพระราชกุศลในหลวงพระภูมิพลอดุลยเดชมหาราชครู อาณิสงส์ผลมากมายมหาศาลอภิมหาศาลที่ได้ให้ทรัพย์สินสมบัติอะไรก็ไม่เท่ากับให้ธรรมทานนะ แล้วก็มีการปฏิบัติ แล้วก็ส่งผลคืออาตมาสอนให้ว่างให้ปนิพพานฉะนั้นก็อุทิศผลความว่างต่างๆไว้ในหลวงท่านว่าง วิดก วิจารไม่มีสังขารไม่ปรุงแต่ง แล้วก็ให้ภกษัยอันตรายทั้งหลายทั้งปวงทั้งผู้ทำผิดคิดร้ายต่อสยามประเทศ ไทยพระพุทธศาสนาเถรวาทพระมหากษัตริย์ไทยให้มันว่างไปให้หมดๆ ให้สมานสามัคคีแต่การที่จะให้ สมานสามัคคีกันได้นี้ต้องออกกฎหมาย กรมกองอื่นๆเขา ๖๐ปีเกษียรกันหมดก็วิธีที่จะให้สมานสามัคคี กันรวดเร็วโดยอัตโนมัติไม่ต้องไปประกาศหรืออะไรแต่ต้องออกกฎหมายให้นักการเมือง ๖๐ปีเกษียรกันให้ หมดไม่ให้เล่นการเมืองแล้วมันจะสมานสามัคคีกันเองแล้วก็จะไม่มีเกียรติว่างเพราะทุกคนจะต้องรับผิดชอบ ไม่มีการล้วงลูกเพราะไม่อย่างนั้นพวกนี้มันจะเกษียรกันก็หาผลประโยชน์คอรัปชั่น เฮ้ย! ใครจะเอาตำแหน่ง นั้นตำแหน่งนี้แต่จะให้ข้าเท่าไรก็ล้าน ก็ลบล้านจะนั่นถ้า ๖๐ปีเกษียรแล้วไม่มีการที่จะมากินสินบนได้อีก ไม่ต้องไปหาเงินมาเล่นการเมืองอีกเพราะฉะนั้นขอให้ทุกคนเนียถ้าเขาออกประชามติก็ลงความเห็นกันเลย เนียให้ประชาชนทั้งหลายเนียให้ออกกฎหมายใหม่ ห้ามนักการเมืองอายุ ๖๐ปีเล่นการเมืองเนีย ใ้พวกที่ ก่อกวรทั้งหลายเนียเลย ๖๐กันทั้งนั้น อย่างต่ำสุดก็ ๖๐ปีไม่ต้องกลับมาเล่นการเมืองอีก ประเทศชาติ พระพุทธศาสนาพระมหากษัตริย์ก็ได้เป็นสุข สงบสุข สันติสุขว่าง เพราะฉะนั้นก็บอกให้โยมรู้ไว้แค่นี้ วิธี สมานสามัคคีไม่ยาก พระพุทธเจ้ายกย่องมรรคสมังคีย์เป็นหนึ่งใน นั้นผู้ใดทำลายสามัคคีชื่อว่าผู้นั้นทำลาย มรรคไม่ว่ากรมกองไหนอยู่ในที่ไหน ถ้ามีการทำลายสามัคคีก็แสดงว่าทำลายมรรค อยู่ที่นี่ก็ไม่มีความสุข ต้องว่าอย่างนี้ ถ้าเป็นสามัคคีกันได้ก็มีความสุขที่พระพุทธเจ้าเรียกว่า สุขา สงฺขมฺสฺ สามคฺคิ ความ พร้อมเพรียงของหมู่ก่อให้เกิดสุขฉะนั้นเราก็สามัคคีกันจนครบ ๗วัน แล้วก็สอนมาทุกวันให้ว่างเจตนาให้ ว่างหมดวันนี้ก็ขันธ์ติ ต้องยกย่องขันธ์บารมีของพระพุทธเจ้าที่พวกเราอดทนจนครบ (หัวเราะ) เนียที่ พระพุทธเจ้าแสดงไว้ว่า การไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อม การชำระจิตใจของเราให้ขาวรอบเนีย เราจะทำอย่างไร? เราก็ต้องมีขันติอดกลั้นอดทน อยากฆ่าเขาเราก็อดกลั้นอดทนไว้ไม่ฆ่า อยากขโมยของ เขาก็อดกลั้นอดทนไว้ไม่รับ อยากประพฤติผิดบุตรภรรยาสามีเขาก็อดกลั้นอดทนไว้ไม่ทำ อยากหลอกหลวง ต้มตุ๋นอยากกินเหล้าเมายาก็อดกลั้นอดทนไว้มีขันติไว้แล้วก็ไม่ลวง ก็ชื่อว่าไม่ทำบาปทั้งปวงได้ด้วยขันติ ความอดทน หรือโลภจะความสงบเสงี่ยม ไม่โลภอำนาจแก่ความอยาก หรือในการที่เราจะไปทำบาปทำกรรม เมื่อเราไม่ทำบาปทั้งปวงได้แล้วเนียการทำกุศลให้ถึงพร้อมเราจะทำยังงัยแล้วก็ต้องมีขันติธรรมนั้นแหละอีก ไม่อยากให้ทานก็อดทนทำทานไป ไม่อยากรักษาศีลก็อดทนรักษาไป ไม่อยากประพฤติเนกขัมมะก็อดทน ประพฤติเนกขัมมะไป ไม่อยากใช้ปัญญา ก็อดทนใช้ปัญญาไป ไม่อยากทำความเพียรก็อดทนทำความเพียร ไป ทนอะไรไม่ได้ก็พยายามอดทนให้ได้ ไม่มีสังขจะก็อดทนให้มีสังขจะพูดคำไหนแล้วก็ต้องเป็นคำนั้น

เพราะว่าเป็นรากเหง้าของสมาธิถ้าใครเสียสัจจะแล้วก็เสียศีลแล้วก็ฟุ้งซ่านหานั้นมากลบนานี้มากลบนันก็กลบไม่มิดหรือเพราะฉะนั้นสำคัญมาก ต้องมีขันตอดกัณฑ์อดทนให้มีสัจจะ ที่นี้ปรารถนาไม่มีอธิษฐานปรารถนาเพื่อความพ้นทุกข์ก็อดกัณฑ์อดทนอธิษฐานเพื่อความพ้นทุกข์ คำว่าอธิษฐานก็คือตัวปรารถนาต้องการนั้นจะต้องมีความปรารถนาต้องการพ้นทุกข์คือปรารถนาให้เกิดความว่าง ปรารถนาให้ได้นิพพาน คือนิพพานัง พรหมัง สุญญัง ว่างอย่างยิ่ง มีเมตตารักใคร่ในนิพพาน ไม่มีเมตตารักใคร่พระนิพพานก็อดกัณฑ์อดทนให้มีเมตตารักใคร่ในพระนิพพาน อุเบกขาว่างเฉยอะไรไม่ได้ก็อดกัณฑ์อดทนอุเบกขาให้ได้ แล้วเราก็ทำกุศลให้ถึงพร้อม กุศลแปลว่าความฉลาด ฉลาดในทานฉลาดในศีลฉลาดในการละการเว้น คำว่าฉลาดในทานก็คือฉลาดในการแบ่งปันหรือการให้สิ่งของที่เรามีอยู่แล้วเรามีมากแล้วถ้าเหลือกินเหลือใช้แล้ว ควรจะแบ่งปันเขาบ้าง ไม่ใช่เก็บไว้คนเดียวแล้วก็มีปัญหาหนี้เน่าแย้งกันทำร้ายกันก่อศึกสงครามกันเนี้ยแย้งกันฉลาดในศีลก็ฉลาดในการละการเว้นสิ่งที่เป็นโทษเป็นทุกข์เป็นบาปเหมือนคนชั่วคนบาปอะไรก็ละเว้นไม่เข้าไปใกล้เนี่ยเขากุศลความฉลาดในศีล กุศลความฉลาดในเนกขัมมะก็ฉลาดในการอดใจไม่สร้างกรรมทำผิดอดใจให้ได้ กุศลใดๆที่ความฉลาดใดๆที่เราจะทำให้ใจของเราไม่มีทุกข์นั้นเนาะเราก็จะต้องอดกัณฑ์อดทนเขาเรียกอดใจให้มีเนกขัมมะ อดใจให้เหตุผลคือปัญญา ปัญญาคือเหตุผลที่ถูกต้อง เราเอากุศลคือฉลาดในปัญญาคือฉลาดในการที่หาเหตุผลจนกระทั่งมีความชำนาญในรู้สามารถที่จะแยกแยะได้จนชำนาญได้ทุกอย่างจนเข้ากันไปจนกระทั่งมีความชำนาญเรียกว่าญาณความรู้ เนาะกุศลแปลว่าความฉลาดในปัญญา ปัญญาที่ฉลาดอยู่แล้วแต่ว่าบางคนไม่รู้จักตัวปัญญาที่แท้จริง เพราะฉะนั้นปัญญาที่แท้จริงก็คือเหตุผลที่ถูกต้อง ที่นี้กุศลแปลว่าความฉลาดเราก็ต้องฉลาดในเหตุผลที่ถูกต้อง เลือกเอาเฉพาะเหตุผลที่ถูกต้องไม่ถูกต้องไม่เอา ผิดศีลผิดธรรมผิดกฎหมายบ้านเมืองไม่เอาต้องว่าอย่างนี้แล้วก็ฉลาดในการทำความเพียร หมายถึงเราเห็นแน่นอนแล้วว่าเป็นประโยชน์ มีคุณประโยชน์ มีสาระประโยชน์ เราก็เลือกเพียรที่จะเกิดประโยชน์แก่ตนเองแก่ผู้อื่นเนี่ย จึงเรียกว่ากุศลความฉลาดในวิริยะความเพียร แล้วก็ฉลาดหมายถึงกุศลความฉลาดในขันตก็คืออดกัณฑ์อดทนทุกเรื่องที่จะเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์โทษหรือเกิดกรรมเกิดเวรเกิดบาปเนี่ยต้องอดกัณฑ์อดทนไม่ทำจึงเรียกว่าฉลาดในขันติ ฉลาดในสัจจะพูดคำไหนเป็นคำนั้นต้องแน่วแน่ตายเป็นตายเลย เป็นอริยสัจจะเป็นสัจจะความจริงอันประเสริฐของพระอริยเจ้าของพระพุทธเจ้าเพราะฉะนั้นเราจะต้องทำให้มี แล้วก็ป็นรากเหง้าของสมาธิเนี่ยตั้งใจมั่น ถ้าจิตของเราตั้งมั่นได้เรามีสัจจะจะได้เพราะเราไม่ทำสัจจะให้เสียเราก็ไม่ทำศีลให้เสียไม่ฟุ้งซ่านไปตามอารมณ์ไม่ตามใจตัวเองต้องว่าอย่างนี้ เรียกว่ามีสัจจะความจริงใจในความว่างหรือในความดี ฉลาดๆในสัจจะคือฉลาดทำความจริงให้เกิดขึ้นในใจเราคือฉลาดรู้แล้วว่าง ความจริงสูงสุดก็คือว่างหรือนิพพานัง พรหมัง สุญญังเนี่ย ความจริงที่จะสูงกว่าเหนือกว่าหรือเป็นของพระอริยสัจจะคือเป็นของพระอริยเจ้าต้องฉลาด ฉลาดในอธิษฐานฉลาดในการปรารถนาต้องการสิ่งใดที่ผิดศีลผิดธรรมแล้วไม่ต้องการไม่มีการปรารถนาคือไม่ต้องอธิษฐานไม่เอาหมายถึงละเว้นจึงเรียกว่ากุศลฉลาดในการอธิษฐาน การงานชนิดใดที่มีคุณมีประโยชน์แก่ตนเองแก่ครอบครัวแก่ญาติแก่ประชาชนทั้งหลายเนี่ยให้เป็นประโยชน์สาธารณะ สุขประโยชน์สุขสูงสุดปรารถนาที่ประโยชน์ชาตินี้ประโยชน์ชาติหน้าประโยชน์อย่างยิ่งคือพระนิพพานต้องปรารถนาให้ได้ทั้งสามประโยชน์แล้วก็มีเมตตา ฉลาดในเมตตารักใคร่ในสิ่งที่เป็นคุณเป็นประโยชน์รักใคร่ในนิพพานเดี๋ยวนี้ อย่างอื่นไปรัก

แล้วก็มีแต่ทุกข์ทั้งนั้น ปิเยหิวิปโยโคทุกโข แสดงว่าไม่ฉลาด ถ้าเราฉลาดเราก็ไม่รัก รักแล้วมีทุกข์ ไม่เอา เพราะฉะนั้นเราก็ต้องรักพระนิพพานนั่นแหละ รักแล้วรักเลย ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิด มาผิตหวัง ออกหักอีก ไม่ให้ใครมาลบล้างดูหมิ่นได้ ฉลาดในอุเบกขาวางเฉย อุเบกขาวางเฉยตัวนี้เป็นตัวละครโมหะที่เรา ฉลาดก็คือเราไม่หลงอะไรเลยไม่หลงในรูป ไม่หลงในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโณฏฐัพพะ ในธรรมารมณ อุเบกขาให้หมด อุเบกขาแล้วเราก็ไม่เป็นทุกข์เพราะรูป ไม่เป็นทุกข์เพราะเสียง ไม่เป็นทุกข์เพราะกลิ่น ไม่ เป็นทุกข์เพราะรส ไม่ต้องเป็นทุกข์เพราะโณฏฐัพพะ ไม่ต้องเป็นทุกข์เพราะธรรมารมณ เนี่ยจึงเรียกว่าฉลาด ที่พระองค์ว่าการทำกุศลให้ถึงพร้อมคือต้องทำตามนัยนี้ นัยยะนี้ แล้วเราก็จะเป็นผู้ฉลาดที่แท้จริงหรือเป็นผู้ มีกุศล เป็นผู้มีบุญ บุญคือความยุติธรรมที่ประกอบด้วยเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาเนี่ยที่เรียกว่าพรหม บุญ ครูบาอาจารย์ยุคเก่าสมัยเก่าผู้แตกฉานพระไตรปิฎกก็ยังคิดกันไม่ออกคิดกันไม่ได้ว่าพรหมบุญเป็น ยังไงเนี่ย พรหมบุญก็คือความยุติธรรมที่ประกอบด้วยจิตเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขานี้แหละเป็นพรหม บุญคือพรหมวิหาร๔ ที่ใครๆไม่รู้เนี่ยที่อาตมารู้แล้วเอามาสอนเนี่ยจะเรียกว่ากุศลความฉลาด ที่นี้การชำระ จิตของตนให้ขาวรอบคือว่างหมดเลยทั้งการไม่ทำบาปทั้งปวงทั้งการทำกุศลให้ถึงพร้อม จิตเราว่างหมดเลย ต้องว่าอย่างนี้ นั่นแหละจึงว่าเป็นการชำระจิตของตนให้ขาวรอบก็คือชำระทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดีให้หมดไปจาก ใจ เมื่อเราสามารถทำได้นั่นแหละ เราก็ชื่อว่าปฏิบัติตามพระพุทธโอวาทแล้วหรือในพระพุทธโอวาทที่ พระองค์แสดงแก่ภิกษุ๑,๒๕๐พระองค์นั่นแหละ เขาเรียกโอวาทปาฏิโมกข์ โอวาท โอวาทะก็หมายถึงว่า เป็นโอวาทที่จะทำให้ถึงความวิมุตติหลุดพ้น ปาฏิโมกข์แนวทาง โมกข์ขังความหลุดพ้น เพราะฉะนั้นแนวทางแห่ง ความหลุดพ้นก็ต้องเป็นพระพุทธโอวาทเนี่ยทำตามพระพุทธโอวาทแล้วเราจะวิมุตติหลุดพ้นแล้วก็เห็นมัย พระองค์แสดงทางไว้ตั้ง ๓ทาง ทางแรกก็คือไม่ให้ทำบาปทั้งปวง ทางกาย ทางวาจา ทางใจไม่ให้ทำบาปทั้ง ปวงด้วยการฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ประพฤตินิดในกามมุสากินเหล้าเมายาหรือการไม่มุสาพูดส่อเสียดพูดคำ หยาบคายไม่พูดเพื่อเจอเหลวไหล ทางใจก็ไม่โลภไม่พยาบาท ไม่เห็นผิดคลองธรรมที่ชอบเนี่ยจึงจะเรียกว่า ไม่ทำบาปทั้งปวงได้ การทำกุศลให้ถึงพร้อมก็ต้องมีขันติธรรม ที่เราต้องอดกลั้นอดทนทำจนกระทั่งไม่ทุกข์ ไม่ต้องอดทนแล้วทำจนเคยชินแล้วมันเป็นอัตโนมัติแล้วไม่ต้องอดทนแล้วก็เป็นไปตามความเคยชิน ทนจน เคยชินแล้วก็ว่าง ว่างจากความไม่ดีทั้งปวงแล้วก็เมื่อทำความดีถึงพร้อมแล้วก็ว่างอีก ยืน เดิน นั่ง นอน วอร์มอัพความว่างก็คือวอร์มอัพพระนิพพานนั่นนะ นิพพานัง ปรมัง สุธัญญังต้องว่างอย่างยิ่ง สัมมาทิฏฐิ การเห็นชอบไม่มีความเห็นอีกต่อไปเราจะไปนิพพานแล้วไม่มีความเห็น สัมมาสังกัปปังไปดำริชอบก็ไม่มี การ ดำริเพราะเราทำมาครบถ้วนแล้วว่าง สัมมาวาจาการพูดจาชอบแล้วพูดมามากแล้วจะไปนิพพานแล้วไม่ ต้องพูดเจียบ ว่าง สัมมาภังขันโตการงานทำมามากแล้วว่างไม่มีการทำงานอีก สัมมาอาชีโวอาชีพอชอบเรา จะไปนิพพานแล้วเราจะไปทำอาชีพอะไร ต้องว่างหมดอาชีพว่าง สัมมาวาจาไม่เพียรพยายามชอบก็เพียร มาหมดแล้วตอนนี้ก็ว่าง ว่างจากความเพียรเพราะเราจะไปนิพพานแล้ว สัมมาสติการระลึกชอบระลึกมา มากแล้วระลึกถึงพ่อ แม่ พี่ น้อง บุตร ภรรยา สามเณรผู้เฒ่าหลานคิดถึงเพื่อนมิตรสหายหรือเพื่อนเกิดแก่ เจ็บตายก็ระลึกมากแล้ว หยุดระลึกแล้วใช้สัมปชัญญะรู้จิตรู้สติ รู้ว่างแล้วต้องให้สิ่งที่เคยรู้ทั้งหมดต้องให้ ว่างไปจากรู้เลยแล้วก็ว่างจากรู้ ที่แรกเราไม่รู้เพราะรู้เป็นวิชาไม่รู้เป็นอวิชา ที่นี้เรารู้แล้วเราจะไปนิพพาน แล้วก็ต้องว่างจากรู้แล้วคือทำรู้ให้ว่างไป เนี่ยมันจึงจะถูกต้องแล้ว สัมมาสมาธิตั้งใจมั่นชอบก็ตั้งใจมั่นกับ

พระนิพพานแล้วตั้งใจกับว่าง ว่างอย่างบริสุทธิ์ทั้งภายในภายนอกนี่เพราะฉะนั้น ต้องสรุปลง ที่เทศน์มาถึง ๖ วัน มาวันนี้ก็ต้องสรุปลงว่างให้ได้ทุกเรื่องทุกพระพุทโธวาทที่พระองค์แสดง ว่าสิ่งที่สำคัญสูงสุดการไม่ทำบาปทั้งปวงก็เพื่อว่างนั้นแหละ เมื่อเราไม่ทำบาปแล้วเราจะว่างไม่ได้ไปทำ กรรมทำเวรกับใครเดียวใครก็มาจองกรรมจองเวรเอาไว้ทำให้เราว่างไม่ได้ต้องมีวิตกพิจารณาสังขารการปรุง แต่ง การที่เราว่างได้คือว่างจากรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณณ์ ว่างจากเวรจากกรรมอันเกิดจากรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณณ์เนี่ย แล้วก็ไม่มีวิตกพิจารณาในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณณ์แล้วก็ไม่มีสังขารการปรุงแต่งในรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณณ์แล้ว สังขารก็ไม่มีการ ปรุงแต่งจิตเนี่ยจึงเรียกว่าสุภาทิเสสนิพพานหรือเรียกว่านิพพานัง พรหมัง สุขขังที่เป็นสุขเพราะเกิดจากความ ว่าง ที่พระองค์เรียกว่านิรามิสสุข ตายเมื่อไหร่ก็เป็นนิพพานัง พรหมัง สุขญฺญิงเมื่อนั้น เขาไปฝั่งไปเผาเราก็ไม่ เศร้าโศกแล้วเพราะเราว่างแล้ว ไม่รับรู้แล้วทั้งร้อนเย็นจะหนาวอะไรเนี่ยใครจะไปฝั่งไปเผา ไม่ฝั่งไม่เผาเรา ว่างหมดต้องสรุปลงแบบนี้จะได้ชัดเจนไม่อย่างนั้นก็ปฏิบัติกันมาตั้งนานแล้วฟังกันมาตั้งนานแล้วมันก็ไม่ มีใครที่จะมาสรุปให้ฟังสรุปสุดยอดสรุปสุดยอดก็คือต้องว่างแล้วไปนิพพานว่างเพื่อพระนิพพาน เพราะฉะนั้น เราเนี่ยต้องปฏิบัติเพราะฉะนั้นสิ่งที่เทศน์ที่สอนไปแล้วสูงสุดก็คือให้ไว้เจตนา ไม่ว่าจะตาเห็นรูปได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่นลิ้นได้รสกายได้โผฏฐัพพะสัมผัสใจได้ธรรมารมณณ์ก็ไม่มีเจตนารู้(หัวเราะ)เพราะจิตรับรู้ไม่รับเก็บ ต้องว่าอย่างนี้ เพียงแต่ตาเรายังคือยังมีสิทธิทำหน้าที่เห็นได้ หูคือยังมีสิทธิฟังเสียงได้ จมูกคือยังมีสิทธิรู้กลิ่นได้ ลิ้นคือยังมีสิทธิรู้รสได้ กายคือยังมีสิทธิรู้สัมผัสได้ ใจคือยังมีสิทธิรู้ธรรมารมณณ์ได้แต่รับรู้ว่ามีไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา แล้วก็เก็บเอาไว้ว่างเพื่อว่างต่อไปเนี่ยมันต้องสรุปแบบนี้มันจึงจะชัดเจนเพราะฉะนั้นเมื่อเราว่างแล้วเรา เข้าใจแล้วเราก็จะเป็นสุขสงบสุขตลอดกาลทั้งยืน เดิน นั่ง นอนทุกวันทุกเดือนทุกปีหรือวันตายเหมือนกับที่ พระพุทธเจ้าในพระไตรปิฎกแสดงว่าเหมือนคนงานรอลูกงานนั้นแหละ(หัวเราะ)รอลูกงานเพราะอะไรจึง รอลูกงานเพราะทำงานเสร็จแล้วรอลูกงานอย่างเดียวเพราะจะไปก็ยังไม่ไปเพราะว่าบริษัทเขาว่าต้องเลิก ห้าโมง สมมุติว่าเลิกห้าโมงเราเสร็จก่อนตั้งหลายชั่วโมงแล้วแต่เราก็ยังไม่ไปไหนไม่ได้ เราก็รอลูกงาน (หัวเราะ)คือรอที่จะตายนั้นแหละ ตายเมื่อไหร่ก็เลิกเมื่อนั้นหมดเมื่อนั้น เนี่ยต้องคิดแบบนี้ต้องทำแบบนี้ เพราะฉะนั้นเราว่างแล้วเราก็ไม่ต้องวิตกกังวล ครูบาอาจารย์ทั่วโลกสอนให้เจริญสติอบรมสติเนี่ยจะต้องเตือน กันไว้อีกไม่ต้องไปเอาเอียงเอาอย่างเขา เขาสอนให้อบรมสติเจริญสติแต่ไม่ชี้โทษของสติให้รู้เลยงมงายไป หมดเลยไปหลงสติเลยเป็นโมหะสติด้วย(หัวเราะ)คือไม่รู้สติเลยต้องว่า เพราะฉะนั้นสติเราที่มีโทษก็ เพราะว่าเราไปประลึกถึงรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณณ์เนี่ย แล้วสติตัวเนี่ยพาดวงจิตวิญญูญาณไป เวียนว้ายตายเกิดนับภพนับชาติไม่ได้เพราะฉะนั้นเมื่อเราไม่ใช้สติแล้วเราต้องใช้อะไร? ต้องใช้สัมปชัญญะรู้ จิตรู้สติให้สัมปชัญญะนี้เป็นดิษฐ์เบรคพอจะระลึกถึงรูปก็หยุดๆว่าง(หัวเราะ)หยุดก็คือหยุด..ยุติธรรมก็คือ เราไม่ไปยุ่งกับใคร ยุติแปลว่าหยุด ธรรมที่เราหยุดแล้วก็คือเนี่ยที่พระองค์แสดงไว้เนี่ยก็คือความยุติธรรม เหมือนกับที่พระองค์แสดงไว้กับองค์คุณาลเนี่ยที่เราหยุดแล้วแต่เธอยังไม่หยุดเนี่ย พระองค์แสดงยุติคือ ยุติธรรม แสดงยุติธรรมให้ปรากฏเนี่ยสำหรับผู้มีปัญญาเข้าใจได้ชัด ต้องว่าอย่างนี้ พวกนี้บอกให้หยุดมันยัง ดันทุรังกันเลยไม่หยุดเนี่ยเห็นมั๊ย มันก็เลยทุกข์ไม่ว่างต้องว่าอย่างนี้ ถ้าหยุดยุติแล้วก็ว่างเลยว่างยังงัย อย่างพระองค์ลีลามาก็ตาบอดโยนทิ้งเลยยุติการฆ่าเลยเห็นมั๊ย ยุติการที่จะต้องการเรียนรู้เวทย์มนต์วิเศษอะไร

ไม่ต้องการแล้ว เนี่ยยุติธรรม ยุติแล้วธรรมคือความสงบสุขสันติสุขเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นเราก็ฟังเอาไว้เดี๋ยวใครเขามาถามว่าทำไมพระองค์ลีลาม่าพินคนมาเป็นพินคนทำไมไปนิพพานได้ก็เพราะท่านยุติแล้วตามพระพุทธโอวาทนั่นแหละ(หัวเราะ)เลยว่างเลยว่างจากการฆ่าเลยที่เนี่ย จะฉันท้าจะบริโภคน้ำก็ต้องกรองเนี่ยเขาเรียกกรรมะกะโลกที่ต้องกรองเนี่ยท่านเป็นเอตทัคคะเลิศทางสามบริโศก บริโศกคุดของตัวเอง นึกว่าเราฆ่าสัตว์ทำลายสัตว์มากคือฆ่าคนมามากแล้วเพราะฉะนั้นสัตว์เล็กสัตว์น้อยเนี่ยไม่ควรจะมาตายเพราะเราอีก แท้จริงแล้วพระองค์ลีลาม่าก็ไม่มีจิตเจตนาที่จะทำร้ายใครแต่ก็ไปเชื่อครูอาจารย์ชิวต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นใครไปเห็นว่าเป็นครูเป็นอาจารย์แล้วไปยกย่องสรรเสริญไปเป็นครูบาอาจารย์ดีนะไอนี้ครูบาอาจารย์มันฉลาดมันจะยิ้มมือคนอื่นให้ฆ่าท่าน ด้วยบุญที่ท่านทำไว้ดีแล้วแสนกลับในสมัยครั้งพระปฐมมฤตระสัมมาสัมพุทธเจ้า นับแต่ชาตินี้ถอยหลังลงไปแสนกลับเนี่ย ในศาสนาของพระปฐมมฤตระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ลีลาม่าเนี่ยได้เห็นพระพุทธเจ้าได้ตั้งภิกษุองค์หนึ่งไว้เป็นเอตทัคคะเลิศทางสามบริโศกแล้วพระองค์ลีลาม่าก็มีความพอใจยินดีก็เลยทำบุญทำทานถวายทานแล้วก็ตั้งเจตนาเพื่อให้ได้ตำแหน่งนี้คือจะได้เป็นตำแหน่งคือเอตทัคคะเลิศทางสามบริโศก เพราะฉะนั้นใครคุยโตโอ้อวดใหญ่โตว่าทำบุญแล้วไม่ต้องปรารถนาเนี่ยเหมือนพุทธทาสใครก็ยกย่องแต่พระอาจารย์ไม่ยกย่องนะเขาบอกทำบุญแล้วไม่ต้องปรารถนาก็ได้..ใช่..การทำบุญทำทานทำความดีแล้วไม่ต้องปรารถนาได้ไปสวรรค์แค่นั้นแต่พระนิพพานต้องปรารถนาต้องบอกไว้ให้รู้ เพราะคำปรารถนาที่พระองค์ลีลาม่าปรารถนาเนี่ยดลจิตดลใจให้ไปเข้าหาพระญาณของพระพุทธเจ้า พระองค์เลยต้องเสด็จไปปาฏิหาริย์ไปโปรดพระองค์ลีลาม่าไม่เช่นนั้นก็จะทำอนันตริยกรรม คือฆ่ามารดาเพราะว่ารูปร่างหน้าตาอาจจะเหมือนกันได้ แม่เราอยู่ในรั้วในวังนั้นไปเดินในป่าได้ยังงัยคงไม่ใช่แม่เราแน่เดี๋ยวก็ไปเข้าใจผิดก็ฆ่าก็เป็นอนันตริยกรรม พระพุทธเจ้าทราบพระองค์แสดงปาฏิหาริย์ไปดักก่อน เนี่ยเพราะฉะนั้นก็ให้รู้กันว่าที่ใครสงสัยว่า ทำไมพระองค์ลีลาม่าจึงไปนิพพานได้ก็เพราะท่านใจว่างเพราะยุติกรรมยุติเวรแล้วต้องว่าอย่างนี้เลิกกรรมเลิกเวรแล้วไม่ทำอีก แต่ท่านก็ยังพิเศษเวรเศษกรรมท่านไปบิณฑบาตรใครขว้างกาขขว้างหมากก็ดลบันดาลไม่ถูกศรีษะท่านแตก แต่ก็ชื่อเสียงโด่งดังใครได้ยินก็พระองค์ลีลาม่ามาบิณฑบาตรทางนี้ก็หนีกันหมด(หัวเราะ)ไม่มีใครใส่บาตรท่านเลยแต่ไปเจอผู้หญิงท้องแก่เต็มทีแล้วครบกำหนดคลอดแล้วดิ้นรั้วเข้าก็ไม่ได้ออกก็ไม่ได้(หัวเราะ)พระองค์ลีลาม่าก็เลยตั้งสัจจะวาจาว่า ดูกรน้องหญิงตั้งแต่เราเกิดในชาติพระอรียะแล้วไม่เคยรู้สึกว่าจะไม่ฆ่าใครทำร้ายใครอีก " ยโตหัง ภคินี อริยายะ ชาตียา ชาโต นาภิขานามิ สัจจะจจะ ปาถัง ชีวิตา โวโรเปตา เตะนะ สัจจะนะ โสตติ เต โหตุ โสตติ คัพภัสสะ"เนี่ยแปลเป็นภาษาไทยก็ว่าตั้งแต่เราเกิดมาในชาติพระอรียะแล้วเราไม่เคยรู้สึกว่าจะมีจิตเจตนาที่จะฆ่าใครด้วยสัจจะวาจาถึงความสวัสดิ์จึงมีแต่น้องหญิงเนี่ยแล้วก็คลอดอย่างง่าย ๆ เลยแล้วสถานที่นั้นก็เลยเป็นที่อัศจรรย์เลยทุกวันนี้ก็ยังศักดิ์สิทธิ์อยู่สถานที่พระองค์ลีลาม่าตั้งสัจจะวาจาเนี่ยเพราะฉะนั้นสัตว์ที่ท้องแก่คลอดยากอะไรเนี่ยที่อินเดียเขาจะจูงไปหาที่นั่นแล้วไปถึงนั้นก็คลอดง่ายหมดเนี่ยยังศักดิ์สิทธิ์อยู่ทุกวันนี้ก็ยังศักดิ์สิทธิ์ ด้วยสัจจะของพระองค์ลีลาม่าเนี่ยเพราะฉะนั้นก็จะได้รู้ไว้ว่าเออ! อธิษฐานก็มีความสำคัญ สัจจะก็มีความสำคัญ อธิษฐานก็คือความปรารถนาตั้งแต่แสนกลับก็ยังมีมาให้ผลได้ก็ต้องว่าอย่างนี้ตั้งแต่สมัยพระปฐมมฤตระสัมมาสัมพุทธเจ้า นับถอยหลังนี้ไปแสนกลับเนี่ยที่พระองค์ลีลาม่าเคยตั้งอธิษฐานจิตปรารถนาเอตทัคคะเลิศทางสามบริโศกเนี่ย เพราะฉะนั้นถ้าใครทำกรรมหนักขนาด

ไหนถ้าทำให้ใจให้ว่างได้ก็มีสิทธิ(หัวเราะ)ส่วนมากมันทำกันไม่ได้หรอก เกิดวิตกวิจารณ์สังขารปรุงแต่ง ยืน เดิน นั่ง นอนจิตไม่ว่างต้องว่าอย่างนี้ถ้าใครสามารถทำเวรทำกรรมมาได้มากนานขนาดไหน แต่ถ้าทำให้ใจให้ว่างได้ก็ไปนิพพานได้เนี่ยต้องเอาพระองค์ขึ้นมายืนยันว่า ถึงท่านฆ่าคนมาพันคน แต่ถ้าจะพูดอีกนัยหนึ่งก็ต้องบอกว่าไอ้คนพันคนเนี่ยเคยฆ่าท่านมาก่อนต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ) ในชาติที่ท่านเคยเป็นเต่าใหญ่แล้วไอ้คนพันคนเนี่ยเป็นพ่อค้าเรือแตก ท่านสงสารก็ไปช่วยคนพันคนขึ้นเกาะพาขึ้นเกาะได้แล้วไอ้พวกนี้ไม่มีอะไรกินก็เลยฆ่าเต่าผู้มีพระคุณกินเนี่ยกรรมอันนี้เลยต้องมาโดนฆ่าต้องว่าอย่างนี้ เป็นการใช้กรรมกัน ต้องว่าอย่างนี้เพราะฉะนั้นคนที่ไม่มีจริงก็ไปกล่าวโทษท่านยกโทษท่านแต่ความจริงมันเป็นกรรมเป็นเวรมีกรรมมีเวรกันมาต้องว่าอย่างนี้แล้วไม่ใช่ฆ่าชาติเดียวฆ่ามาหลายชาติแล้วด้วยให้รู้เอาไว้ ถ้าใครไปอ่านพระไตรปิฎกก็จะเจอหลายชาติที่พระองค์ผู้มาเป็นเต่ามาเนี่ยแล้วก็ฆ่าไอ้คนพันคนพวกเนี่ย เพราะฉะนั้นก็จะให้รู้เอาไว้ว่าเออ! กรรมเวรมีจริงนะเราอย่างได้ไปเที่ยวสร้างกรรมทำเวรทำผิดทำให้เขาเสียหายทำให้เขาเป็นทุกข์ทำให้ญาติสนิทมิตรสหายเป็นทุกข์หรือทำให้ประชาชนทั้งหลายเป็นทุกข์ทั้งประเทศเนี่ยต้องว่าทั้งประเทศกรรมให้ผลหนักหนารุนแรงต้องว่าอย่างนี้ เพราะยุคนี้ไม่มีพระพุทธเจ้าจะต้องบอกไว้ก่อนไม่มีใครโปรด(หัวเราะ)อย่างพระอาจารย์รู้พระอาจารย์ก็ไม่เอาไม่โปรดไอ้พวกนี้เพราะไม่ใช่หน้าที่(หัวเราะ)ถึงรู้วิธีสอนอะไรทำได้แต่พระอาจารย์ก็ไม่เอา เรื่องของเขาเราไม่ยุ่งเรื่องของเราจะได้จบได้สิ้นเนี่ยเอาตามสอนพวกโยมไว้เนี่ยเอาตามวิธีทุกรูปแบบ วิธีแก้ไข ที่พระพุทธเจ้าว่ากุศลแปลว่าความฉลาดเราต้องฉลาดเลือกคนเหมือนกัน คนไม่ดีก็ไม่อยากไปยุ่งด้วยเป็นปลาติดร่างแห คนอื่นจะเขม่นเราอีกต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ) เพราะฉะนั้นเราก็ต้องวางๆไปไม่ต้องไปห่วงใครแล้วเราก็อยู่เย็นเป็นสุขของเราตามประสีประสาไปเนี่ยมันจึงจะใช้ได้ไม่ยั้งงั้นแล้วก็ยืน เดิน นั่ง นอนไม่เป็นสุขไปเป็นทุกข์เพราะคนอื่นเนี่ยไม่ใช่เรื่องไรวามฉลาดต้องว่าอย่างนี้ เนี่ยที่กุศลแปลว่าความฉลาด พระองค์สอนแล้วมุ่งให้ไปนิพพาน คนไหนมุ่งไปนิพพาน แล้วทำจิตให้ว่างได้เข้าถึงพระนิพพานได้นั้นนะผู้ฉลาด คนไหนยังไปนิพพานไม่ได้ทำจิตให้ว่างไม่ได้แสดงว่าไม่ฉลาดต้องว่าอย่างนี้ แล้วเราก็ไม่ต้องไปเถียงเขาว่าแต่เรายังงัยก็ว่าเออ! คุ้มยังอยู่อยู่ ยอมรับ (หัวเราะ)ใครจะด่าจะว่ายังงัยก็คุ้มจริงๆฉลาดปานนี้ก็ไปนิพพานแล้วจิตว่างแล้ว เราก็ต้องฝึกไปอดกลั้นอดทนไปใครจะด่าจะว่าแข่งชกหักกระดูกเออ! ยอมรับไม่ต้องไปต่อล้อต่อเถียงกับเขาหรอกเพราะเรายังงัดกดานทำจิตให้ว่างไม่ได้ไปนิพพานไม่ได้แล้วเราก็ไม่ต้องไปเถียงกับเขาแค่นี้ก็ใช้ได้แล้ว(หัวเราะ) ไม่มีเวรไม่มีกรรมต่อไปอีกเนี่ย ไม่เป็นไรถือว่าใช้เศษกรรมเศษเวรที่เราเคยไปล่วงเกินเขาเพราะฉะนั้นเรารู้แล้วก็ว่าง ได้ยินเสียงนกเสียงกาขังขังก็เออ! เสียงใครเสียงด่าเสียงว่าเสียงนินทาสรรเสริญก็เหมือนกันไม่ต่างจากเสียงนกเสียงกาเหล่านั้นเนี่ยต้องทำอุบายในใจแบบนี้ แล้วเราจะได้ไม่มีทุกข์เหมือนเอาตมา ร้อยวันพันปีอยู่เขาลงมาคนบ้ามันเดินตามด่าพระอาจารย์ก็ขังหัวเราะฮึๆเพราะอะไรเพราะเรารู้ว่าไม่มีโทษเลย เพราะไม่เคยไปล่วงเกินใครเลย ไอ้คนบ้านี้ก็ไม่รู้จัก(หัวเราะ)แต่เสือกลงมาแล้วก็คนบ้ามันเดินตามด่าอืม! ก็ดีเหมือนกันเรานี้อยู่เฉยๆถ้าไม่ลงมาเขาก็คงไม่โดนคนบ้าด่า ทีหลังเราจะได้ว่าเออ! เราอยู่ของเราเป็นสุขแล้วถ้าขึ้นลงมาเดี๋ยวจะเจอพวกบ้าทั้งหลายเนี่ยจะโดนด่าไม่ใช่ด่าอย่างเดี๋ยวเดี๋ยวมันจะซ้อมบ้อมเอาอีก ถ้ามันตีทำร้ายเราๆจะทำขังขังเราเป็นพระไปสู้รบตบมือได้ขังขังต้องถามแบบนี้เนี่ยเราก็ต้องเอาอุบายอันเนี่ยมาข่มใจเราใครด่าใครว่าก็นึกว่าไอ้พวกนี้มันบ้าๆไม่เคยล่วงเกินอะไรมึงเลยอยู่ป้าอยู่เขาเพิ่งลงมา

โยมแม่ป่วยเนี่ยที่ลงมาก็ความจำเป็นไม่ใช่คิดว่าจะลงก็ลงตามกิเลสตามตัณหาตามใจเนี่ยลงมาเพื่อทำกตัญญู ไหนๆเขาส่งข่าวไปบอกแล้วก็ลงมาเยี่ยมซะหน่อยเพราะไม่ได้มาเยี่ยมซะหลายปีต้องว่าอย่างนี้ เนี่ยจะต้องคิดอย่างนี้แล้วเราก็ไม่สะดุ้งสะเทือนไม่ลำบากไม่เป็นทุกข์ในการให้เขาด่าด้วยต้องว่าอย่างนี้ต้องทำใจต้องเอามาสอนให้สำเหนียกเอาไว้ให้เป็นตัวอย่างไว้ว่าเออ! ทุกคนเนี่ยใครต่อว่าใครด่าแข่งซักหักกระดูกก็จะได้ไม่สะดุ้งสะเทือนเพราะเราไม่ได้คิดล่วงเกินใครใจเรามุ่งพระนิพพานมุ่งความว่าง แต่มาเจออย่างเนี่ยก็เหมือนก็ว่าเออ! ก็ดีเหมือนกันเป็นการทดสอบเราท่านอยู่มานานแล้วในป่าในเขาเนี่ย (หัวเราะ) โดนด่าซะบ้างจะเป็นอะไรไป (หัวเราะ) ไม่ได้ช่วยใครเอหาความสุขใส่ตัวเองอยู่ดีก็เนี่ยต้องลงมาให้เขาด่าซะหน่อยเนี่ยก็เพราะนึกถึงพ่อนึกถึงแม่ต้องว่าอย่างนี้ เหมือนกับสตินั้นแหละระลึกถึงสติการระลึกชอบสัมมาสติการระลึกชอบเราระลึกถึงพ่อแม่พี่น้องบุตรภรรยาสามีมิตรสหายก็ระวังนะจะโดนด่า (หัวเราะ) ต้องเตือนกันไว้ก่อนนะเนี่ย ต้องเตือนไว้ก่อนว่าสัมมาสติระลึกชอบระลึกที่ชอบๆไว้วันระวัง! ถ้าไประลึกถึงเขาแล้วไปเจอหน้าเขาแล้ว เขาอาจจะต่อว่าเราเขาจะได้ด่าเรา (หัวเราะ) นั้นแน่ต้องว่างเลยไม่มีการระลึกเราจะไปนิพพานแล้วต้องไม่ใช่สติระลึกถึงใคร เพราะไประลึกถึงเขาอาจจะเคยได้ยินไประลึกถึงเขาหรือแข่งหักกระดูกไว้จิตจะฟุ้งซ่านไม่สงบอีกต้องว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราก็ต้องทำจิตของเราให้ว่างต่อไปไม่เอาเลิกระลึกถึงกันแล้วเราจะไปนิพพานแล้ว เตียวไประลึกถึงเขาไปเจอเขาต่อว่าบ้างด่าเอาบ้างเราจะฟุ้งซ่านไปนิพพานไม่ได้อีกเนี่ยต้องเตือนกันไว้ก่อนสติระลึกชอบๆเนี่ยสัมมาสติระลึกชอบเนี่ยระลึกถึงคนนั้นคนนี้พ่อแม่แทนที่จะระลึกถึงนิพพานไม่ระลึก จะไปเจอเขาต่อว่าต่อขานแล้วก็ฟุ้งซ่านอีกเนี่ย เพราะฉะนั้นเรารู้อย่างนี้เรามีอุบายปัญญาแล้วเราก็ข่มใจได้ทุกเรื่องราว ไม่ต้องเป็นทุกข์ทรมานอีก เตียวอยากไปนิพพานเตียววิญญูณมันดับไปแล้วความรู้สึกมันดับไปแล้วมันก็ว่างนิพพานัง ปรมัง สุธัญญ์แน่นอนไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอีก เพราะฉะนั้นการสรุปวันนี้ก็ถือว่ามีประโยชน์ เราจะต้องจำไว้เป็นหลักเป็นแนวทางจะได้ไม่ฟุ้งซ่านต่อไป (หัวเราะ) ถึงมันเจ็บเขามาว่าเออ! เขาต่อว่าต่อขานเออ! เราวิมุตติหลุดพ้นแล้ว กูโชคดีมีชัย แต่พวกมึงหลงด่าหลงว่าแข่งหักกระดูก มึง กูไม่รับรู้แล้วมึงก็เก็บเอาไปคนเดียว (หัวเราะ) เราก็ว่างไปว่างไปเรื่อยๆแล้วเราก็สบายแล้วไม่ต้องมาเกิด แก่ เจ็บ ตายอีกเนี่ย เพราะฉะนั้นกุศลคือความฉลาดต้องฉลาดแบบนี้ ฉลาดรู้ในอารมณ์ ฉลาดรู้ทั้งดีทั้งชั่วทั้งคุณทั้งโทษทั้งบุญทั้งบาปทั้งประโยชน์ไม่ใช่ประโยชน์ รู้แล้วต้องอุเบกขาให้ได้ ว่างเฉยให้ได้ด้วยอุบายปัญญาที่พระองค์วางแนวทางเอาไว้เพราะฉะนั้นเราจะหยิบจะฉวยได้เพราะเราเรามีอยู่ต้องว่าอย่างนี้ถ้าเราไม่รู้เราไม่มีก็หยิบมาฉวยมาเป็นประโยชน์ไม่ได้ เราก็จะเป็นทุกข์ โดนเขาวุ่นนิดหน่อยก็ฟุ้งซ่านแล้ว (หัวเราะ) เถียงคอบเป็นเอ็นแล้วละก็ไปนิพพานไม่ได้แน่นอน ฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างทุกประการเนี่ย การประพฤติให้ทานก็เพื่อว่างเพราะให้แล้วหมดกระเป่าแล้วก็ว่าง เรารักษาศีลละเว้นแล้วก็ว่างเห็นมัย เนกขัมมะอดใจในทานในศีลก็เพื่อว่าง ปัญญาเหตุผลที่ถูกต้องในทานในศีลก็เพื่อว่าง วิริยะเพียรในทานในศีลก็เพื่อว่าง ขันติอดกลั่นอดทนในทานในศีลก็เพื่อว่าง สัจจะมีความจริงใจในทานในศีลก็เพื่อว่าง อธิษฐานปรารถนาในทานในศีลก็เพื่อว่าง เมตตารักใคร่ในทานในศีลก็เพื่อว่าง อุเบกขาก็ว่างทั้งหมดเลย เมื่อเราฝึกหัดมาถึงก้าวอย่างตั้งแต่นานถึงเมตตาเนี่ยก้าวอย่างพอถึงอุเบกขาวางเฉยแล้วหมดแล้วเพราะเราว่างได้แล้วต้องว่าอย่างนี้แล้วมันจะว่างโดยอัตโนมัติแล้วได้ฝึกหัดมาแล้ว เรียกว่าสุปฏิปันโน เป็นผู้ปฏิบัติดีมาแล้ว อุสุปฏิปันโน เป็นผู้ปฏิบัติตรง

ตามพุทธโอวาท ตามทานตามศีลตามเนกขัมมะปัญญาวิริยะขันติสัจจะอธิษฐานเมตตามาแล้ว
 เนี่ยปฏิบัติตรง ญาญปฏิบัติปุโน เป็นผู้ปฏิบัติสมควรแก่กรรมแก่ทาน สมควรแก่ศีล สมควรแก่เนกขัมมะ
 สมควรแก่ปัญญา สมควรแก่วิริยะ สมควรแก่ขันติ สมควรแก่สัจจะ สมควรแก่อธิษฐาน สมควรแก่เมตตา
 สมควรแก่อุเบกขาเนี่ยญาญปฏิบัติปุโน สามิจปฏิบัติปุโนเป็นผู้ปฏิบัติชอบยิ่งในทานในศีลในเนกขัมมะใน
 ปัญญาในวิริยะขันติสัจจะอธิษฐานเมตตาอุเบกขานี้เนี่ยจึงจะเอส ภควโต เนี่ยนี่คือสงฆ์สาวกของ
 พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนี้ตั้งแต่พระโสดา สกิทาคา อนาคามี พระอรหันต์นั้นเนี่ยจะเป็นผู้ควรต้อนรับควร
 เป็นผู้ของควรคำนับเป็นผู้ควรแก่ของทำบุญเป็นนาบุญอันเยี่ยมของโลกต้องว่าอย่างนี้ เพราะใครมาแล้วก็มี
 ความสุขความสงบสุขเนี่ยก็เหมือนนาบุญ ใครที่มีความร่าร้อนใจมีทุกข์มีอะไรเข้ามาแล้วก็เย็นสบายสงบ
 ที่ว่านาบุญเหมือนคนที่หิวกระหายมาได้กินอาหารมีทานศีลเนกขัมมะปัญญาวิริยะขันติสัจจะอธิษฐาน
 เมตตาอุเบกขานี้แล้วมันก็หายหิวหายกระหายจิตสงบ เมื่อเป็นอย่างนี้เราก็จะรู้ว่าเออ! นาบุญของโลกเป็น
 ที่ทุกคนที่ควรจะทำทำทานทำศีลทำเนกขัมมะทำปัญญาทำวิริยะทำขันติทำสัจจะทำอธิษฐานทำเมตตาทำ
 อุเบกขานี้เราต้องปลูกทานลงไปเดี๋ยวนี้ว่าทำไมพระองค์ว่าเป็นนาบุญของโลกแล้วเราจะปลูกอะไร
 ทำไมจะต้องปลูกข้าวอย่างเดียวหรือ(หัวเราะ)เราต้องปลูกทานลงไปในนาบุญ ปลูกศีลลงไปในนาบุญ ปลูก
 เนกขัมมะลงไปในนาบุญ ปลูกปัญญาลงไปในนาบุญ ปลูกวิริยะความเพียรในนาบุญ ปลูกขันติในนาบุญ
 ปลูกสัจจะในนาบุญ ปลูกอธิษฐานปรารถนาให้ได้บุญ มีเมตตารักใคร่ในนาบุญที่ปลูกลงไป แล้วก็ทำให้เป็น
 อุเบกขาเมื่อได้รับผลบุญแล้วต้องว่าอย่างนี้ อุเบกขาสงบเสียบได้เนี่ยต้องปลูกบุญแบบนี้เดี๋ยวจะเข้าใจว่านา
 บุญคืออะไรอีกจะไปสงสัยนาบุญกันอีก คิดกันแล้วแต่ก็คิดกันไม่ได้(หัวเราะ)ต้องบอกให้รู้กันไว้ก่อนว่าเรา
 จะปลูกนาบุญอะไรลงไปจึงจะได้ผลมากนั้นเนี่ยต้องปลูกแบบนี้ ปลูกทานศีลเนกขัมมะปัญญาวิริยะขันติ
 สัจจะอธิษฐานเมตตาอุเบกขาลงไปในนาบุญของพระพุทธเจ้า ปลูกอย่างอื่นก็ไม่มีเพราะเป็นนาทิพย์เดี๋ยว
 จะนี้ว่าปลูกข้าวอย่างเดียวเพราะชื่อบอกว่าเป็นนา ก็ต้องปลูกข้าวอย่างเดียว แต่นี่นาบุญเป็นนาทิพย์ของ
 พระพุทธเจ้าไม่ต้องใช้ข้าว แต่ถ้าเราเอาข้าวมาให้ทานละ เอาข้าวมาเลี้ยงคนรักษาศีลละ เอาข้าวมาเลี้ยงผู้
 ประพฤติเนกขัมมะละ เอาข้าวมาเลี้ยงผู้มีปัญญาละ เอาข้าวมาเลี้ยงผู้มีความเพียรละ เอาข้าวมาเลี้ยงผู้มี
 ขันติละ เอาข้าวมาเลี้ยงผู้มีสัจจะละ เอาข้าวมาเลี้ยงผู้มีอธิษฐานปรารถนาเพื่อความพ้นทุกข์ละ เอาข้าวมา
 เลี้ยงผู้มีเมตตารักใคร่ในความดีละ เอาข้าวมาเลี้ยงผู้มีอุเบกขาได้ นี่ก็นาบุญเพิ่มบุญให้อีกต้องหลายนัย
 ต้องเอามาชี้ให้เห็นหลายๆอย่าง จะได้ไม่ลังเลสงสัยเอ๊ะ! นาบุญเนี่ยสารพัดที่จะได้บุญต้องว่าอย่างนี้
 (หัวเราะ)ถ้าเราทำนาบุญได้หาได้ทุกเมื่อเลยต้องว่าอย่างนี้ เพราะเราเป็นผู้รู้ รู้บุญรู้บาปรู้คุณรู้โทษรู้จัก
 ประโยชน์มิใช่ประโยชน์ รู้แล้วทำให้เกิดขึ้นในใจได้ต้องว่าอย่างนี้ ถ้าใครไม่รู้ก็ทำให้เกิดขึ้นในใจไม่ได้ก็เลย
 ไม่ได้ผลบุญไม่ได้ส่วนบุญไม่ได้มีบุญต้องว่าอย่างนี้ เนี่ยได้หลายอย่างเลยได้เยอะแยะมากมายเลยได้นา
 บุญของพระพุทธเจ้านี้เป็นนาบุญสารพัดนี้ก็ต้องว่าอย่างเนี่ย นี้จะอะไรก็ได้ใช้ได้หมดนะถ้าเราทำลงไป
 แล้วปลูกลงไปแล้วหรือสร้างลงไปแล้วทำลงไปแล้วมีผลแน่นอนไม่เสื่อมจะปลูกอะไรก็ไม่เหมือนกับนาโลก
 นาทางโลกเนี่ยยังมีแมลงกัดกินยังโดนแล้งฝนไม่มีก็ไม่งอกอีก ต้องหาน้ำหาทำ(หัวเราะ)น้ำที่กักคือน้ำใจเรา
 เนี่ยต้องเอาน้ำใจปลูก ต้องปลูกด้วยน้ำใจด้วยศรัทธาความเลื่อมใสแน่นอนนาบุญของพระพุทธเจ้ายังออก
 งามไพบูลย์แล้วก็มีผลแน่นอนสำหรับผู้ปลูกลงไปด้วยใจศรัทธามีความเชื่อมั่นในตนเองในการปลูกในการ

ท่าในการสร้างในการที่จะทำให้เกิดมีเกิดขึ้นมาซึ่งบุญนั้นๆ เนี่ยเพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราเข้าใจ แล้วเราก็เป็นผู้มีกุศลคือความฉลาด ไม่อย่างนั้นแล้วไม่มีกุศลความฉลาดจะไปทำอะไรได้ เมื่อทำอะไร ไม่ได้ แต่เรารู้อย่างน้อยได้รู้ผ่านตาผ่านหูมาแล้วก็มาใช้ช่อดกัณฑ์อดทนเอาเนี่ยช่อดกัณฑ์อดทนให้ได้ผล เนี่ยไม่ว่าอยู่ที่ไหนภาคเหนือภาคใต้ตะวันออกอีสานภาคกลางก็ต้องมีช่อดกัณฑ์อดทนให้เกิดมรรค เกิดผลขึ้นมาเนี่ย เพราะฉะนั้นการไม่ทำบาปทั้งปวงก็ต้องมีช่อดกัณฑ์อดทน การทำกุศลให้ถึงพร้อมก็ต้องมีช่อดกัณฑ์อดทน การชำระจิตของตนให้ขาวรอบก็ต้องอดทนที่จะทำให้บริสุทธิ์สะอาดให้ขาวรอบจาก บาปทั้งปวงจากอกุศลทั้งหมดต้องอดทนทำขึ้นมาสร้างขึ้นมาให้เกิดความว่างขึ้นมาให้เป็นนิพพาน ประมัญญ์ขึ้นมา แล้วเราก็มีความอิมใจสุขใจสบายใจพอใจ ยืน เดิน นั่ง นอนเป็นสุข ทั่วทั้งที่เราไม่ต้องการไม่ปรารถนาแต่มันก็เกิดขึ้นโดยธรรมต้องว่าอย่างนี้ เพราะเราสั่งสมเอาไว้แล้วที่เรียกว่าภาวนาแต่ที่ว่าทำ บ่อยๆนี้เรียกว่าความขยันทำความเพียรขึ้นมาอดทนทำขึ้นมาทุกอย่างเราก็จะได้รู้เป็นปัจจุตังเนี่ยแค่เนี่ย เพราะฉะนั้นก็วันนี้ก็สมควรแก่เวลาแล้ว สมความปรารถนาแก่ทุกคนแล้ว สรุปลงให้รู้ ที่เทศน์ออกมาทั้งหมด วันถึงวันนี้เป็นวันที่เจ็ดวันนี้ก็เลยสรุปยกยอดมาทำความเข้าใจในยอดคือพระนิพพานยอดของ พระนิพพานก็คือความว่างนั้นนะฮ่า! โมทนากับทุกคนแล้วก็ให้น้อมจิตถวายเป็นพระราชกุศลในหลวงให้ บังเกิดญาณปัญญาเป็นอัปมาโกนบารมี มหันตกาลบารมี อนันตกาลบารมี ตลอดกาลบารมี อภิมหาศาล บารมี อภิมหานันดรบารมีแก่นในหลวงภูมิพลอดุลยเดชมหาราชพร้อมพระญาติพระวงศ์ทุกพระองค์ที่ท่าน เป็นสัมมาทิฐิวิญญายามาประชาชนคนไทยทำมาหากินสร้างสาธารณประโยชน์โครงการพระราชดำริ โครงการหลวงทุกชนิดเป็นประโยชน์ทั้งหมด ขอให้พระองค์มีพระชนมายุยืนนานที่พระองค์ปรารถนาจะมีพระชนม์ ๑๒๐ ปี เพื่อบวชหลานชายก็ขอให้สำเร็จ ขอให้พรหมเทพเทวดา มนุส อมนุษย์ตลอดทั้งทำนทำว พระยายมราชจงโผทนาช่วยต่อชะตาอายุให้พระสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชสมดัง เจตนา ด้วยบุญญาธิการที่อาตมาพรรณามาแล้วทั้งวันนี้ตั้งแต่วันที่ ๕ จนถึงวันนี้วันที่ ๑๑ เจ็ดวันขอให้ทุกคนทุกท่านทุกพระองค์มีส่วนร่วมบุญกับอาตมาทุกตนทุกท่านทุกพระองค์และช่วยอุปถัมภ์ค้ำจุนให้สมเด็จพระ ภูมิพลอดุลยเดชมหาราชสมความปรารถนาพร้อมพระญาติพระวงศ์ทุกพระองค์แล้วคลาดปลอดภัยจาก ผู้ทำผิดคิดร้ายทั้งปวง..เพียง..โผทนาสาธุ โผทนาสาธุ โผทนาสาธุ...

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันจันทร์ที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๓

เวลา ๑๕.๔๕ น.